

Republika Hrvatska
Županijski sud u Šibeniku

GŽ-472/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Šibeniku, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Maje Skorić, kao predsjednice vijeća, suca izvjestitelja Ordane Labura i Tonija Šantića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice: NEDE ŠARE iz Omišlja, Bjanižov 19, OIB 84741311204, zastupane po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Anita Vrkić i Iva Vrkić, odvjetnicama u Rijeci, protiv tuženika: 1. COCA COLA HBC HRVATSKA d.o.o. iz Zagreba, Sachsova 1, OIB 00228269289, 2. ISTARSKA KREDITNE BANKE UMAG d.d. iz Umaga, Ernesta Miloša 1, OIB 65723536010, zastupane po punomoćnici Siniši Baričeviću, odvjetniku u Rijeci, 3. CENTAR BANKE d.d. u stečaju iz Zagreba, Henizelova 47, zastupane po stečajnom upravitelju Damiru Mikiću iz Zagreba, Palinovečka 19f i 4. ŠARE d.o.o. u stečaju iz Omišlja, Bjanižov 19, OIB 11799343691, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Jasni Kučević iz Pule, Kaštanjer 64, a ova po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Filip Simić i Lara Tončić, odvjetnicima u Puli, radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog suda u Rijeci od 13. ožujka 2023. godine broj P-1872/2021, u sjednici održanoj dana 5. ožujka 2024. godine,

p r e s u d i o j e

I Žalba tužiteljice odbija se kao neosnovana te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Rijeci od 13. ožujka 2023. godine broj P-1872/2021 u dijelu navedenom pod točkom I izreke i dosuđujućem dijelu odluke o parničnom trošku iz točke II izreke iste.

II Odbija se zahtjev tužiteljice za dosudu troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom odbijen je tužbeni zahtjev kojim se proglašava nedopuštenom ovrha koja se u predmetu Općinskog suda u Rijeci – Stalna služba u Krku poslovni broj Ovr-1879/2015, sada: Općinskog suda u Crikvenici - Stalne službe u Krku poslovni broj Ovr-436/2019, provodi na nekretninama upisanim u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj kao etažno vlasništvo povezano sa određenim suvlasničkim dijelovima

kuće – na dva stana položena u prizemlju zgrade (E-1 i E-2) i jednom položenom u potkrovlju iste (E-3), sve pobliže opisano pod točkom I izreke, te je tužiteljici naloženo da tuženiku ad 2. naknadi parnični trošak u iznosu od 870,97 EUR i tuženiku ad 4. u iznosu od 870,62 EUR, dok su u preostalom dijelu zahtjevi navedenih tuženika za dosudu parničnog troška odbijeni kao neosnovani (točka II izreke).

2. Protiv te presude žalbu je izjavila tužiteljica, po punomoćniku, zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/2013, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP), s prijedlogom da se ista prihvati i odluči u smislu žalbenih navoda.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Žalba nije osnovana.

5. Ispitujući prvostupanjsku presudu po žalbi tužiteljice, u granicama propisanim odredbama članka 365. stavka 1. i 2. ZPP, ovaj sud nalazi da presuda nije donesena uz bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP, na koju ista upire tvrdnjom da su u presudi izostali razlozi o odlučnim činjenicama, a oni navedeni da su proturječni i nejasni.

5.1. Naime, suprotno navedenoj tvrdnji tužiteljice, presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati, jer je prvostupanjski sud u obrazloženju presude naveo jasne razloge o odlučnim činjenicama, koji ne proturječe međusobno, niti postoji proturječnost o odlučnim činjenicama između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava.

5.2. Stoga presuda nije donesena uz naprijed istaknutu bitnu povredu, a niti uz koju od ostalih takvih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, pa žalba, izjavljena zbog istaknutog žalbenog razloga, nije prihvaćena.

6. Nije u pravu tužiteljica ni kada se žali zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

7. Predmet spora ove parnice je tužbeni zahtjev radi utvrđenja nedopuštenom ovrhe koja se provodi u naprijed navedenom predmetu prvostupanjskog suda, na koju parnicu je tužiteljica, slijedom prigovora protiv rješenja o ovrsi, podnesenog u svojstvu treće osobe dana 12. svibnja 2017. godine, upućena rješenjem ovršnog suda od 9. kolovoza 2017. godine.

8. Prvostupanjskom presudom je utvrđeno, u bitnom:

- da se u naprijed istaknutom ovršnom predmetu provodio postupak jedinstvene ovrhe određene na predmetnim nekretninama pravomoćnim rješenjima o ovrsi donesenima slijedom prijedloga za ovrhu tuženika ad 1., ad 2. i ad 3., kao ovrhovoditelja, protiv tuženika ad 4., kao ovršenika;
- da je u vrijeme pokretanja navedenih ovršnih postupaka (2010. i 2013. godine), kao i vrijeme upisa zabilježbe ovrhe povodom donesenih rješenja o ovrsi u korist ovrhovoditelja-tuženika ad 1., ad 2. i ad 3. (17.05.2010, 8.12.2010. i 3.09.2013. godine) u zemljišnoj knjizi kao vlasnik predmetnih nekretnina bio upisan isključivo ovršenik-tuženik ad 4. Šare d.o.o. u stečaju;
- da je tijekom provođenja navedenog jedinstvenog postupka ovrhe (nakon prve javne dražbe) tužiteljica izjavila prigovor treće osobe, povodom kojeg je upućena u parnicu (pobliže u točki 7. ovog obrazloženja);
- da je navedeni ovršni postupak bio prekinut zbog stečaja ovršenika-tuženika ad 4., te nastavljen ročištem druge javne dražbe od 17.10.2019. godine, kada je, zbog toga što na dražbu nije pristupio niti jedan zainteresirani kupac, isti obustavljen, kojim rješenjem su ukinute sve provedene ovršne radnje te u korist ovrhovoditelja – tuženika ad 1., ad 2. i ad 3. određena uknjižba prisilnog založnog prava na nekretninama

ovršenika-tuženika ad 4., uz istodobno brisanje zabilježbi ovrhe ranije upisanih u njihovu korist;

- da tužiteljica u tužbi istaknuti tužbeni zahtjev temelji na činjenicama: da je ona, a ne tuženik ad 4., isključiva vlasnica svih etažnih dijelova zgrade upisanih u zk. ul. 2889 k.o. Omišalj, koju dokazuje presudom na temelju priznanja prvostupanjskog suda od 18. srpnja 2016. godine broj P-6216/15, koja je postala pravomoćna dana 31. listopada 2016. godine, i kojom je utvrđeno njeno vlasništvo predmetnih nekretnina i ista ovlaštena na ispravak uknjižbe toga prava u zemljišnoj knjizi, te na činjenici da ona prema tuženicima ad 1., ad 2. i ad 3., nema dugovanja (jednako u prigovoru izjavljenom u svojstvu treće osobe);

- da je u postupku P-6216/15 prvostupanjskog suda na strani tuženika bio obuhvaćen samo tuženik ad 4. Šare d.o.o. u stečaju, koje društvo je zastupao zakonski zastupnik Martin Šare, suprug tužiteljice, koji je na ročištu izjavio da priznaje tužbeni zahtjev u cijelosti, slijedom čega je donesena presuda na temelju priznanja;

- da je prijedlog tužiteljice za uknjižbu prava vlasništva s temelja navedene presude pravomoćno odbijen;

- da iz stanja upisa u zemljišnoj knjizi proizlazi da je trgovačko društvo tuženika ad 4. kupilo predmetne nekretnine od trgovačkog društva „INA“ d.d. (tada zgradu marketa) i istome isplatilo prodajnu cijenu u cijelosti, nakon čega je tuženik ad 4. uknjižen kao vlasnik predmetne nekretnine za cijelo, koje stanje upisa postoji i u času zaključenja glavne rasprave, te

- da u vrijeme pokretanja navedenih ovršnih postupaka protiv tuženika ad 4. kao ovršenika, na adresi predmetnih nekretnina nitko nije živio, na zgradi nisu postojali poštanski pretinci niti koja druga oznaka koja bi ukazivala na to da na predmetnim nekretninama, pored tuženika ad 4., postoje i izvanknjižna stvarna prava drugih osoba,

- da je tužiteljica, prema njenom iskazu i iskazu svjedoka Martina Šare, u predmetne nekretnine uselila 2016. godine, nakon što su dovršeni radovi vezani za pregrađivanje, odnosno, uspostavu posebnih etažnih stambenih cjelina, a glede kojih su u zemljišnoj knjizi, tijekom 2012. godine (Z-2951/12), na osnovu presude na temelju priznanja prvostupanjskog suda broj P-568/11 od 14. studenoga 2011. godine, upisani tereti – pravo doživotnog uživanja u korist tužiteljice, njihovog sina Luke Šare i kćerke Marte Šare, svakog na jednoj od predmetnih etažnih cjelina.

8.1. Na temelju naprijed navedenih činjenica prvostupanjski sud je zaključio da tužiteljica u provedenom postupku nije dokazala da je izvanknjižna vlasnica predmetnih nekretnina. To stoga što je u tom pravcu predlagala samo izvođenje dokaza pregledom naprijed navedene presude na temelju priznanja, a koja presuda je utemeljena na dobrovoljnoj raspoložbi tuženika ad 4. i ovršenika u odnosnom ovršnom predmetu, koje raspolaganje sud ne može uvažiti. Nadalje, da navedena presuda nije od utjecaja na pravo na namirenje ovrhovoditelja iz predmetnih nekretnina, zato što je donesena nakon što je u korist tuženika ad 1., ad 2. i ad 3., kao ovrhovoditelja, u zemljišnoj knjizi već godinama bila upisana zabilježba ovrhe na predmetnim nekretninama, a tužiteljica prije upisa navedenih zabilježbi ovrhe, ničim nije niti pokušala učiniti vidljivim trećim osobama da na predmetnim nekretninama postoji neko njeno izvanknjižno stvarno pravo, zbog čega su tuženici ad 1., ad 2. i ad 3., podnošenjem prijedloga za ovrhu na istima radi namirenja svojih tražbina, postupali u dobroj vjeri i sa povjerenjem u zemljišne knjige, i nisu znali niti su mogli znati da je ono što je u zemljišnoj knjizi upisano različito od izvanknjižnog stanja. Zbog toga je tužbeni zahtjev odbio.

8.2. Pored toga, s obzirom da je tužiteljica tijekom parnice istakla povredu prava na dom, navodeći da su predmetne nekretnine njeno mjesto stanovanja, da drugih nekretnina u kojima bi mogla živjeti nema, jer osim predmetnih, u vlasništvu ima

nekretnine koje su u naravi oranice i pašnjaci, zbog čega bi prodajom predmetnih nekretnina i njenim iseljenjem iz istih ostala bez doma – prvostupanjski sud je zaključio da tužiteljici više ne prijete iseljenje, budući da je navedeni ovršni postupak pravomoćno obustavljen, pa ne postoji niti bojazan od povrede njenog prava na dom. Pored toga je naveo, da čak i u slučaju da do obustave predmetne ovrhe nije došlo, u konkretnom slučaju provođenjem ovrhe ne bi bilo povrijeđeno pravo tužiteljice na dom, budući da je, s temelja provedenog testa razmjernosti, zaključio da je u konkretnom slučaju postupanje tuženika ad 1, ad 2. i ad 3. utemeljeno na zakonu, da je usmjereno na postizanje legitimnog cilja i bilo nužno.

9. Tužiteljica u žalbi ističe, u bitnom, da je naprijed navedenom presudom na temelju priznanja utvrđena vlasnicom za cijelo predmetnih nekretnina, da postojanje navedene presude, stoga i njenog prava vlasništva, tuženici ad 1., ad 2. i ad 3. u postupku ničim nisu osporili, zbog čega da je potpuno neprihvatljiv zaključak prvostupanjskog suda da joj ne pripada pravo na predmetu ovrhe, a koje pravo sprječava provođenje ovrhe na istome.

10. Žaliteljici, međutim, valja odgovoriti da naprijed istaknutim žalbenim prigovorima, po nalaženju ovog suda, ničim ne dovodi u sumnju pravilnost zaključaka i pravne ocijene prvostupanjskog suda, koje ovaj sud, zato što su u svemu pravilni, prihvaća u cijelosti, te žaliteljicu, radi izbjegavanja ponavljanja, upućuje na jasne i pravilne razloge prvostupanjske presude.

10.1. Suviše istih, odgovarajući na istaknute prigovore, valja navesti tek toliko da bi tužiteljica, čak i da je izvanknjižna vlasnica predmetnih nekretnina, svoje pravo na istima, a koje bi sprječavalo predmetnu ovrhu, mogla u konkretnoj situaciji i s obzirom na sve utvrđene okolnosti ovog slučaja, ostvariti samo u slučaju da je tijekom postupka dokazala da su tuženici ad 1., ad 2. i ad 3., kao ovrhovoditelji, bili nesavjesni ili zloupotrijebili svoja prava u odnosu na tužiteljicu, u kom pravcu, pak, tužiteljica u ovoj parnici nije uopće predlagala dokaze, a niti bi iz njenog iskaza kao stranke, proizlazilo da bi navedeni tuženici, kao ovrhovoditelji, u odnosu na nju na bilo koji način zloupotrijebili svoja prava na namirenje njihovih tražbina iz predmetnih nekretnina.

10.2. Zbog toga i ovaj sud smatra da tužiteljica nema pravo koje sprječava predmetnu ovrhu te je prvostupanjski sud pobijanom presudom - odbijanjem tužbenog zahtjeva, na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo.

11. Pravilna je i odluka o troškovima provedenog postupka.

12. Slijedom svega naprijed navedenog, neosnovana žalba tužiteljice nije prihvaćena, te je presuđeno kao u izreci (članak 368. stavak 1. ZPP). Ujedno je, zato što sa žalbom nije uspjela, odbijen i zahtjev tužiteljice za dosudu troškova žalbenog postupka (članak 166. stavak 1. u vezi članka 154. stavka 1. ZPP).

U Šibeniku, 5. ožujka 2024. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Maja Skorić

Broj zapisa: **9-30864-9a1c9**

Kontrolni broj: **0b85c-a507f-cea7f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Maja Skorić, O=ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Šibeniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.